

کلیات کنوانسیون شورای اروپا: جلوگیری و مبارزه با خشونت علیه زنان و خشونت خانگی

عکس: Adam Lang

مترجم: مهتاب صمیمی

نه تنها دولت ها، سازمان های غیر دولتی، شورای ملی و مقامات محلی را مورد خطاب قرار می دهد بلکه پیامی برای کل این کنوانسیون. دوست پسری باید بیاموزد که خشونت از هر نوعی، جامعه است. هر مرد و زنی، هر دختر و پسری، هر پدر و مادری، هر دوست دختر یا راه صحیحی برای حل مسائل و داشتن زندگی آرام نیست. هم اکنون و در آینده همه باید بدانند که خشونت علیه زنان و خشونت خانگی غیر قابل قبول و باید جلوی آن گرفته شود.

پیشگیری

این کنوانسیون بر روی مسئله پیشگیری تأکید دارد، حال آنکه این موضوع چه مفهومی برای کشورهای عضو دارد؟

به زبان ساده، پیشگیری از خشونت علیه زنان و خشونت خانگی می تواند جان بسیاری را نجات و رنج و عذاب ها را کاهش دهد. دولت هایی که موافق تعهدات کنوانسیون هستند باید موارد زیر را انجام دهند:

متخصصانی را برای داشتن ارتباط نزدیک با قربانیان آموزش دهند.

بطور مدام کمپین های آگاهی رسانی تشکیل دهند.

مسائلی چون برابری جنسیتی و راه حل های بدون خشونت در روابط بین افراد را به مواد آموزشی بیفزایند.

برنامه های درمانی برای مرتکبان به خشونت خانگی و متجاوزان طراحی کنند.

با سازمان های غیر دولتی همکاری کنند.

رسانه ها و بخش های خصوصی را جهت از میان برداشتن تبعیضات جنسی و ایجاد احترام متقابل، سهم کنند.

نمی توان پیشگیری از خشونت خانگی و خشونت علیه زنان را تنها به دولت سپرد و این کمیسیون سعی دارد کلیه اعضا جامعه خصوصاً مردان و پسران را برای رسیدن به هدفش که داشتن اروپایی عاری از هر نوع خشونت خانگی و خشونت علیه زنان است را نیز در این راستا سهم کند.

از آنجا که بر روی رفتارهای ضد زن سماجت و ایستادگی وجود دارد، خشونت علیه آنها همچنان بصورت گسترده ای شایع است. حال آنکه باید بدانیم که هر یک از ما می توانیم در راه مقابله با تبعیضات جنسی، سنت های زیان بار، تبعیضات علیه زنان قدمی بر داریم. تنها در صورت برقراری برابری جنسیتی است که می توان از خشونت علیه زنان پیشگیری کرد.

حمایت

کنوانسیون چگونه حمایت از قربانیان را بهبود می بخشد؟

زمانی که فعالیت های پیشگیرانه با شکست مواجه می شوند و خشونت اتفاق می افتد، حمایت از قربانیان و شاهدان خشونت از اهمیت به سزایی برخوردار می شود. این بدان معنا است که حمایت و مداخلات پلیس به همراه خدمات حمایتی مخصوص از جمله تأمین خانه های امن و خطوط تلفن برای تماس های اورژانسی بسیار مهم هستند. همچنین این مفهوم را می رساند که خدمات اجتماعی عمومی بر واقعیت و نگرانی های قربانیان خشونت خانگی، خشونت های علیه زنان، و حمایت هایی که باید بر اساس خواسته شان برای بازسازی و شروع دوباره زندگی شان صورت گیرد واقف هستند.

در زیر مثال هایی از مسائلی که در کنوانسیون مطرح شده اند آمده است:

دادن اجازه و اختیار به پلیس برای بیرون کردن خشونت گر از خانه: در صورت احساس خطر، پلیس باید بتواند امنیت قربانیان را تضمین کند. در بسیاری از موارد این بدان معناست که حکمی صادر شود تا خشونت گر برای مدت مشخصی خانه و خانواده را ترک کند و از قربانی فاصله بگیرد.

اطمینان حاصل کردن از امکان دسترسی به اطلاعات کافی: پس از دیدن و تجربه خشونت، قربانیان معمولاً دچار شوک روحی هستند و نیاز مبرمی به دسترسی آسان به اطلاعات دقیق و به زبان خوشان در مورد خدمات موجود دارند.

تأمین خانه های امن قابل دسترس، به تعداد کافی و با گستردگی جغرافیایی متناسب: قربانیان از سطوح و بخش های مختلف اجتماعی هستند. برای مثال، زنان روستایی و نا توان جنسی باید به همان میزان به خانه های امن دسترسی داشته باشند که زنان شهری دارند.

تأمین خطوط تلفن اضطراری رایگان و ۲۴ ساعته در سطح کشور: با خطوط تلفن اضطراری می توان زنان قربانی خشونت و بطور کل قربانیان خشونت خانگی را به مراکز خدماتی مورد نیازشان هدایت کرد. این مراکز خدماتی مجهز به راه حل های متخصصانه و فوری برای ایجاد امنیت برای قربانیان هستند.

تأمین مراکز قابل دسترس برای مراجعه قربانیان پس از خشونت جنسی و تجاوز: این مراکز مشاوره درمانی، خدمات استرس درمانی و حقوقی تأمین می کنند. این مراکز در اروپا بسیار نادرند و بسیار مهم است که این خدمات را بصورت گسترده تأمین و در دسترس قرار داد.

باید این مسئله را نیز مد نظر قرار داد که تنها تشکیل ساختارها و خدمات حمایتی برای قربانیان کافی نیست بلکه آنها باید از این خدمات، حق و حقوقشان و اینکه کجا و چگونه باید به این خدمات دسترسی پیدا کنند مطلع باشند.

پیگرد قانونی

کنوانسیون چگونه مجازات خشونت گران را تضمین می کند؟

این کنوانسیون انواع گوناگون خشونت علیه زنان و خشونت خانگی را تعریف و خلاف قانون اعلام می کند که یکی از دست آوردهای بزرگ آن است. برای اجرائی کردن کنوانسیون، کشورهای عضو باید تعدادی از جرائم را که در حال حاضر در قانون وجود ندارند را معرفی کنند که از آن جمله می توان خشونت فیزیکی و روانی، تجاوز و خشونت جنسی، تعقیب، ختنه زنان، ازدواج اجباری، سقط جنین اجباری، و نا زا کردن اجباری را نام برد. علاوه بر این کشور های عضو باید بدانند که فرهنگ، سنت، افتخارات و تعصبات قومی هیچکدام توجیهی برای جرائم ذکر شده بالا نیستند.

زمانی که این جرائم وارد سیستم قانون ملی شوند، دیگر هیچ دلیلی برای مجازات نکردن مجرمین باقی نمی ماند. پیرو آن کشورهای عضو باید دامنه ای از اقدامات را برای تضمین بررسی مؤثر هر اتهامی در مورد خشونت علیه زنان و خشونت خانگی را انجام دهند. این بدان معنا است که مجریان قانون موظف به پاسخگویی به کلیه دادخواست ها، گرد آوری شواهد، ارزیابی و بررسی خطرات احتمالی ادامه خشونت بوده تا بتوانند از قربانیان بطور کامل حمایت کنند.

علاوه بر این، کشورهای عضو باید دعاوی حقوقی و قضایی را با احترام کامل به حقوق قربانیان در کلیه مراحل دنبال کنند تا مبادا قربانی برای بار دیگر مورد ظلم و خشونت قرار گیرد.

سیاست های یکپارچه

سیاست های یکپارچه چه هستند؟

خشونت کنوانسیون بر این اساس است که هیچ سازمان و یا مؤسسه ای نمی تواند به تنهایی به مسائل مربوط به خشونت علیه زنان و

خانگی رسیدگی کند. رسیدگی و پاسخ مؤثر به چنین خشونت هایی نیاز به اقدام هماهنگ و مشترک تعدادی از سازمان ها دارد. بنابراین کنوانسیون از کلیه کشورهای عضو می خواهد تا سیاست های قابل درک و اجرائی پیش گیرند و سازمان های دولتی، غیر دولتی و همچنین مقامات و شورای ملی، منطقه ای، و محلی را نیز در این اقدامات دخیل کنند. هدف این سیاست ها جلوگیری و مبارزه با خشونت علیه زنان و خشونت خانگی است که باید توسط تمامی سطوح دولت و مؤسسات و آژانس های مربوطه اجرا گردد. برای مثال برای اجرائی شدن این سیاست ها می توان برنامه ملی تهیه کرد که مسئولیت ها و اقداماتی را که هر آژانس باید انجام دهد را مشخص کند.

نتایج حاصله از کشورهایی که این سیاست ها را پیاده کرده اند نشان می دهند، زمانی که مجریان قانون، سیستم قضایی، سازمان های غیر دولتی، سازمان های حمایت از کودکان و دیگر سازمان ها سر یک موضوع خاص با هم همکاری می کنند، رشد و پیشرفت چشمگیری صورت می گیرد.

این کنوانسیون نه تنها دولت ها، سازمان های غیر دولتی، شورای ملی و مقامات محلی را مورد خطاب قرار می دهد بلکه پیامی برای کل دوست پسری باید بیاموزد که خشونت از هر نوعی، جامعه است. هر مرد و زنی، هر دختر و پسری، هر پدر و مادری، هر دوست دختر یا راه صحیحی برای حل مسائل و داشتن زندگی آرام نیست. هم اکنون و در آینده همه باید بدانند که خشونت علیه زنان و خشونت خانگی غیر قابل قبول و باید جلوی آن گرفته شود.

کنترل

چه کسی کشورهای عضو را کنترل و از انجام تعهدات شان اطمینان حاصل می کند؟

به ارزیابی فعالیت های کشورهای عضو می پردازند. GREVIO به محض اعمال و اجرائی کردن کنوانسیون، گروهی از متخصصان، بنام

معیارها و استراتژی های مختلفی را که کشورهای عضو برای اجرائی کردن کنوانسیون GREVIO بر اساس این برنامه گزارش دهی، اتخاذ کرده اند را ارزیابی می کند. علاوه بر گزارشات و اطلاعاتی که از کشورهای عضو بدست آمده، سازمانهای غیر دولتی نیز به اطلاعاتی دست یافته اند.

از شوراهای ملی برای شرکت در این سیستم کنترل و ارزیابی نیز دعوت به عمل آمده است. چنانچه اطلاعات بدست آمده نا کافی و مسأله برای رسیدگی به آن کشور سفر خواهد کرد. GREVIO خاصی نیاز به توجه و رسیدگی فوری داشته باشد، گروه

می تواند از گزارشات و نتایج بدست آمده برای کمک به کشورهای عضو در GREVIO در صورت در اختیار داشتن اطلاعات، گروه راستای اجرای مؤثر کنوانسیون کمک کند. این گروه همچنین پیشنهادات کلی را به کشورهای عضو ارائه می دهد.

نام "کمیته کشورهای عضو"، نهاد دیگری نیز که متشکل از نمایندگان تمامی کشورهای عضو کنوانسیون است و GREVIO علاوه بر و پیشنهاد معیارها و شاخص هایی به کشورهای GREVIO دارد تشکیل خواهد شد. از جمله وظایف این کمیته، انتخاب اعضای گروه عضو برای اجرای کنوانسیون در راستای اهداف این گروه می باشد.